

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **O. H.**, narozen dne X,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,

zastoupen advokátem JUDr. Viet Anh Nguyen,
se sídlem Myslíkova 32, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2021, č. j. OAM-76/ZA-ZA11-LE24-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že je podle § 10a odst. 1 písm. e)

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná a řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Uvedl, že se jedná o žalobcovu druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod své první žádosti uvedl, že se obává vnitřního konfliktu na Ukrajině a povolání do armády. V armádě docházelo k vraždám vojáků a následnému obchodu s jejich orgány. O jeho první žádosti bylo rozhodnuto tak, že mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Doplnkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu mu nebylo možné udělit pro existenci důvodů podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
3. Žalovaný považuje za zjevné, že by to žalobce popírá, svou druhou žádost odůvodňuje zcela totožně jako první žádost, tedy především obavami z konfliktu na východě Ukrajiny. Opětovně uvedl, že se bojů nechce účastnit. Těmito skutečnostmi se žalovaný zabýval v průběhu posouzení první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a nelze je tedy považovat za nové ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.
4. Žalobcovo tvrzení týkající se eskalace konfliktu mezi proruskými separatisty na východě země a ukrajinskými ozbrojenými silami v důsledku nestability ruské administrativy vyvolané demonstracemi označil za nepodložené a spekulativní. Z běžně dostupných médií je totiž zjevné, že vnitrostátní konflikt na Ukrajině je dlouhodobě stabilizovaný a jeho případná eskalace bezprostředně nehrozí. Zdůraznil, že ani reálná eskalace by neznamenal, že by mohl být ve své zemi vystaven pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Ačkoliv by eskalace konfliktu mohla představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, její udělení je v případě žalobce vyloučeno podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu z důvodu předchozího spáchání vážného zločinu.
5. Pro úplnost dodal, že skutečným (byť nevyřčeným) důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce legalizovat svůj pobyt na území České republiky, neboť mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu prokázané úmyslné závažné trestné činnosti.
6. Žalovaný uzavřel, že od doby předchozího posouzení žalobcovy žádosti na Ukrajině nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost. Poukázal též na to, že Ukrajina je s výjimkou poloostrova Krym a Doněcké a Luhanské oblasti považována za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

7. Žalobce v první řadě považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Jeho žádost nebyla řádně posouzena, neboť se žalovaný nedostatečně zabýval existencí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, přestože tak měl učinit. Žalovaný toliko odkázal na § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, ale dále tuto myšlenku nerozvedl. Existence vylučující klauzule a její naplnění v jeho případě neznamená, že by jeho žádost nemohla být přípustná z důvodu hrozby vážné újmy.
8. Žalobce je přesvědčen, že mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť na Ukrajině probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, na což ve své žádosti opakovaně poukazoval. Současně bezprostředně hrozí ozbrojený konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou. Tím se žalovaný také dostatečně nezabýval a s aktuální situací na Ukrajině se nevypořádal. Vyšel ze zprávy o zemi původu ze srpna 2020, kterou žalobce

považuje za naprosto neaktuální. Ostatně české úřady v současnosti nedoporučují svým občanům cestovat na Ukrajinu. Proto žalovaný nedostatečně hodnotil nové skutečnosti dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. V době vydání napadeného rozhodnutí byl vpád ruských vojsk na Ukrajinu velmi aktuální a bezprostřední. V tomto kontextu odkázal na několik internetových článků.

9. Žalobce má z uvedených konfliktů velké obavy a je přesvědčen, že na Ukrajině bude vystaven pronásledování. Žalovaný aktuální situaci nevzal v potaz, tedy nedostatečně zjistil skutkový stav a vycházel pouze z podkladů, které nereflektují aktuální situaci na Ukrajině.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se neztotožňuje s oprávněností návrhu. Neplyne z ní, že by žalovaný porušil jakékoliv ustanovení právního řádu či mezinárodní závazky České republiky. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit jeho postavení. Podklady, z nichž vyšel, považuje za zcela dostačující. K aktuální situaci na Ukrajině (tedy po ruské invazi - viz níže) uvedl pouze tolik, že v době vydání napadeného rozhodnutí byl konflikt omezen na Doněckou a Luhanskou oblast. Uzavřel, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. Žalobce v replice poukázal na to, že soud je povinen podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodování. Vývoj situace v zemi původu po vydání napadeného rozhodnutí umocňuje argumenty žalobce uvedené v žalobě. Žalobce v žalobě tvrdil, že bezprostředně hrozí vpád vojsk Ruské federace na Ukrajinu, což se následně potvrdilo. Již v době, kdy žalovaný o opakované žádosti rozhodoval, měl k dispozici zprávy, že situace na Ukrajině eskaluje, a měl se s nimi v napadeném rozhodnutí vypořádat. To žalovaný neučinil a vycházel ze zpráv z poloviny roku 2020. Za současné situace je zcela zjevné, že se objevily nové skutečnosti a zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
12. Žalobce nové události shrnuje tak, že dne 24. 2. 2022 Ruská federace vojensky napadla Ukrajinu, která vyhlásila válečný stav, přičemž boje stále pokračují na mnoha místech, včetně západní části Ukrajiny, odkud pochází. Ruská vojska ostřelují i civilní objekty a zabíjí civilní obyvatelstvo. Ukrajina zcela očividně nesplňuje definici bezpečné země původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce již dříve uváděl, že trpí odůvodněnou obavou z pronásledování, která se s ohledem na eskalaci konfliktu na Ukrajině ve válečný konflikt ještě umocnila. Má obavu z pronásledování z důvodu své národnosti. Ruská vojska útočí nejen na vojenské cíle, ale též na civilní obyvatelstvo. Objevují se i zprávy o užití zakázané munice, např. kazetové munice, fosforových bomb nebo vakuových bomb. K doložení svých tvrzení o situaci na Ukrajině připojil k replice několik článků z českých zpravodajských webů.
13. Žalobce má za prokázané, že se objevily nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a proto by měl soud žalobě vyhovět.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
15. Součástí správního spisu je žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 12. 2018. Dne 3. 1. 2019 žalobce poskytl údaje k této první žádosti. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nechce jet na Ukrajinu, protože je tam válka. Proto mu hrozí, že by se mu mohlo něco stát. V následném pohovoru uvedl, že nevykonával základní vojenskou službu. Nechce bojovat. Slyšel, že se v armádě dějí strašné věci. Například se postřílejí vojáci a odeberou se z nich orgány. Tyto informace má z internetu, říkal je tam major ukrajinské armády. Součástí správního spisu je rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. OAM-1098/ZA-ZA12-LE24-2018, o první žádosti, kterým žalobci neudělil azyl dle § 12 – 14 zákona o azylu. Doplňkovou ochranu mu pro existenci překážky podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nebylo možné udělit.
16. Součástí správního spisu jsou opisy z evidence rejstříku trestů ze dne 3. 1. 2019 a ze dne 21. 4. 2021. Z nich plyne, že žalobce byl odsouzen za vícero trestných činů a ve výkonu trestu odnětí svobody byl do 27. 11. 2018.
17. Součástí správního spisu je také rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 11. 2015, sp. zn. 4 T 132/2015, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. 9 To 22/2016. Podle nich žalobce spáchal zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), dále zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku a přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let.
18. Žalobce podal dne 2. 2. 2021 svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
19. Dne 17. 2. 2021 poskytl informace k (druhé) žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že se narodil ve městě K. P. v Z. oblasti, kde také naposledy žil. Je státním příslušníkem Ukrajiny a ukrajinské národnosti. Je schopen se dorozumět česky, rusky a ukrajinsky. Je pravoslavný křesťan. O politiku se nezajímá a nebyl členem žádné politické strany. Od roku 2017 je rozvedený. Děti nemá. Z Ukrajiny vycestoval v roce 2004, protože jeho matka zde měla povolení k trvalému pobytu a on dostal pobyt za účelem sloučení rodiny. O trvalý pobyt přišel v roce 2018. Na Ukrajinu se ještě několikrát vrátil na dovolenou, naposledy v roce 2012. Již dříve podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice s negativním výsledkem. Je zdravý a s ničím se neléčí. Jako důvod k podání této žádosti uvedl, že se díval na televizi a viděl, že jsou v celém Rusku demonstrace. Myslí si, že ukrajinští vojáci na východě Ukrajiny jsou hodně našťvaní a až padne režim v Rusku, zaútočí na separatisty na východě země. Tím pádem začne konflikt, kterého se žalobce nechce účastnit. Nechce se vystavit případnému nebezpečí. Lepší pro něj bude počkat tady, jak se situace vyvine. Uvedl, že nyní jsou jeho důvody pro podání žádosti odlišné od minulé žádosti. Dříve pouze nechtěl být povolán do armády, nyní je však situace jiná kvůli těm protestům.
20. Součástí správního spisu je zpráva žalovaného zabývající se hodnocením Ukrajiny jako bezpečné země původu podle stavu v srpnu 2020.

21. Dne 6. 5. 2021 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, nechtěl se seznámit s jejich obsahem. Chtěl něco doplnit, ale neměl to s sebou. Uvedl, že situace na Ukrajině se stále mění. Mělo se jednat o informace o aktuální situaci na Ukrajině. Také uvedl, že by se chtěl písemně vyjádřit ke své situaci. Za tím účelem mu byla stanovena lhůta do 17. 5. 2021. Do dne vydání rozhodnutí se nevyjádřil a další podklady nepředložil.

Posouzení věci soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (rozhodnutí bylo žalobci předáno dne 18. 1. 2022, viz předvolání k převzetí rozhodnutí ze dne 27. 12. 2021, nikoliv dne 18. 12. 2022, jak je mylně uvedeno v protokolu o předání rozhodnutí a v doložce právní moci), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
23. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tím oba účastníci vyjádřili výslovný souhlas. Dokazování soud neprováděl.
24. Soud posoudil věc po skutkové a právní stránce úplně a *ex nunc* (tj. podle stavu ke dni rozhodnutí soudu). Článek 46 odst. 3 procedurální směrnice vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. To platí i v případě oprávněného prostředku proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti podle čl. 33 odst. 2 procedurální směrnice [čl. 46 odst. 3 odkazuje na odst. 1, v němž je pod písm. a) bodem ii) uvedeno rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti, srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 25. 7. 2018 ve věci *Serin Alheto*, C-585/16]. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 2. 2. 2021, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.
25. Podle § 10a odst. 1 písm. e) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
26. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
27. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
28. Dříve, než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, považuje za účelné shrnout obecná východiska týkající se posuzování přípustnosti opakovaných žádostí o udělení mezinárodní

ochrany a jejich soudního přezkumu. Úkolem soudu v dané věci je totiž přezkoumat, zda opakovaná žádost žalobce je nepřipustná, jak dovodil žalovaný.

29. Institutem opakované žádosti se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96. V něm dovodil, že správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví. Podle závěru citovaného usnesení rozšířeného senátu odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
30. Jak již soud uvedl výše, je s ohledem na přímou aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice povinen v případě žádostí podaných po rozhodném datu zajistit úplné a *ex nunc* posouzení opravného prostředku proti napadenému rozhodnutí (shodně viz rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017 – 30, nebo ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015 – 35). V rámci soudního řízení lze při aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany buď nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, anebo k jejich neuvedení měl ospravedlnitelný důvod (nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Soud tedy nemůže vycházet pouze z toho, zda žalobce v řízení o opakované žádosti před žalovaným uvedl nové skutečnosti zakládající přípustnost opakované žádosti, nebo zda ze shromážděných zpráv o zemi původu vyplynula zjištění o takové změně situace v zemi původu, která by založila přípustnost opakované žádosti. Je totiž povinen zohlednit i tvrzení žalobce uvedená v řízení před soudem I. stupně či změny v zemi původu, které nastaly až v tomto období.
31. Výše uvedená obecná východiska týkající se posuzování přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu jsou modifikována v případě, kdy v rozhodnutí o první žádosti byla aplikována vylučující klauzule, ať již ve vztahu k azylu jakožto privilegované formě mezinárodní ochrany, nebo ve vztahu k doplňkové ochraně. Smyslem vylučujících klauzulí je vyloučit poskytnutí mezinárodní ochrany těm osobám, které jí nejsou hodny, neboť se dopustily natolik závažných činů, že si jejich pachatelé jako uprchlíci mezinárodní ochranu nezaslouží. Současně mají tyto vylučující klauzule zabránit tomu, aby takoví

jednotlivci využili ochrany vyplývající z postavení uprchlíka s cílem vyhnout se právní odpovědnosti za své činy (viz rozsudek SDEU ze dne 9. 11. 2010 ve spojených věcech *B. a D.*, C-57/09 a C-101/09).

32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2020, č. j. 1 Azs 396/2020 – 37, k tomu uvedl (zvýraznění doplněno): „Ze smyslu a účelu zákona je třeba vycházet i při rozhodování o opakované žádosti poté, kdy v první žádosti shledal správní orgán existenci důvodů dle § 15 a § 15a zákona o azylu. Obecně nic nebrání tomu, aby i v takovém případě opakovanou žádost správní orgán posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil, pokud se relevantní okolnosti v době od rozhodnutí o první žádosti nezměnily. Není žádný rozumný důvod pro to, aby při nezměněném skutkovém stavu správní orgán opakovaně věcně hodnotil tytéž skutečnosti. Zastavit řízení naopak nebude možné, pokud by měl správní orgán aplikovat vylučující klauzuli na základě jiných skutečností – takové nové skutečnosti by musel nejprve předestřít žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby se k nim mohl vyjádřit. V této první fázi se správní orgán nebude zabývat tvrzeními žadatele ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy ani situací v zemi původu, neboť ty v řízení o první žádosti nezkoumal. Naopak je povinen posoudit, zda je nadále nemožné azyl či doplňkovou ochranu udělit pro existenci stejných okolností, které vedly k použití vylučující klauzule při rozhodování o první žádosti. Zejména je povinen vždy zhodnotit, zda nejsou oproti řízení o první žádosti dány takové skutečnosti, které s přihlédnutím k povaze důvodů vyloučení vedou k závěru, že vylučující klauzuli již nelze aplikovat. Toto posouzení musí najít odraz v odůvodnění správního rozhodnutí. Pakliže by takové okolnosti byly dány, správní orgán přistoupí k věcnému posouzení důvodů azylu či doplňkové ochrany dle § 12 a §14a zákona o azylu, byť by je žadatel tvrdil již v předchozí žádosti. Jak totiž již soud uvedl shora, v takových případech je třeba sledovat účel nepřipustnosti opakované žádosti, jímž je vyloučení toho, aby se správní orgán musel opakovaně zabývat totožnými důvody žádosti. S ohledem na to, že v předchozím řízení správní orgán aplikoval vylučující klauzuli a věcně se nezabýval důvody pro udělení mezinárodní ochrany, je povinen – pokud shledá, že podmínky aplikace vylučující klauzule již nejsou splněny - se věcně vypořádat s důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Skutečnost, že plynutí času a s ním související právní události mohou mít význam pro posouzení důvodů vyloučení, potvrzuje i Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, podle něhož je možné v závislosti na vnitrostátní praxi zvážit, zda byl žadatel za činy, které vedou k vyloučení, již dostatečně potrestán, a zohlednit dobu, která uplynula od výkonu trestu podle toho, co je považováno za přiměřenou dobu podle norem EU, chování žadatele od jeho účasti na činu, včetně doby strávené ve vězení atd. Přitom platí, že čím závažnější byl spáchaný čin, tím menší význam tyto faktory mají (srov. Praktická příručka: Vyloučení, leden 2017, dostupná na <https://www.easo.europa.eu>). Je přitom na žadateli, aby v tomto směru poskytl nutnou součinnost a spolupráci při prokázání skutečností nutných k posouzení těchto okolností.“
33. Dále lze odkázat na příručku Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO), citovanou Nejvyšším správním soudem ve shora uvedeném rozsudku, podle níž musí být opakovaná žádost podaná po rozhodnutí o vyloučení z mezinárodní ochrany takového charakteru, že může přivodit jiné posouzení existence důvodů pro vyloučení. Opakovaná žádost se tedy musí zakládat na nových skutečnostech, které svědčí o tom, že nebyly dány důvody pro aplikaci vylučující klauzule, resp. již nadále netrvají. Naproti tomu jakékoliv skutečnosti, které se týkají odůvodněného strachu z pronásledování či hrozby vážné újmy, se nemohou nijak dotknout původního rozhodnutí o vyloučení z mezinárodní ochrany (str. 45 příručky).

34. Pro posouzení dané věci je podstatné, zda se při rozhodování o užití vylučující klauzule bere do úvahy charakter a míra pravděpodobnosti pronásledování či vážné újmy, jimž by byl žadatel vystaven v případě návratu do země původu. Příručka Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), která se věnuje výkladu vylučujících klauzulí, hájí názor, že při úvahách o aplikaci vylučující klauzule je nezbytné vážit závažnost protiprávního jednání žadatele, pro nějž by se na něj měla vztahovat vylučující klauzule, a možné následky aplikace vylučující klauzule, včetně stupně obávaného pronásledování (*Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, odst. 76 – 78, dostupné na <https://www.refworld.org/docid/3f5857d24.html>). V příručce se nicméně současně uvádí, že tento přístup není všeobecně akceptován, některé státy se jím neřídí, neboť vychází z existence jiných mechanismů, s jejichž pomocí lze naplnit mimo rámec azylového režimu mezinárodněprávní závazky států. K tomuto přístupu se přihlásil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2021, č. j. 8 Azs 192/2020 – 48, v němž zaujal právní názor, že při rozhodování o vyloučení nelze jakkoli zohlednit újmu v podobě pronásledování z azylově relevantních důvodů ani vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, které by žadateli hrozily po návratu do země původu. Vyloučení z mezinárodní ochrany nepodléhá testu přiměřenosti mezi „exkluzí“ a „inkluzí“. Závěr o aplikovatelnosti vylučující klauzule není podmíněn posouzením proporcionality ve smyslu vážení závažnosti zločinu a závažnosti hrozícího pronásledování či vážné újmy, které by žadateli hrozily po návratu do země původu (viz body 49 – 51 rozsudku).
35. Tato obecná východiska lze ve vztahu k projednávané věci shrnout takto: Jelikož byl žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2019 vyloučen z doplňkové ochrany podle § 15a zákona o azylu, bylo by možné opakovanou žádost shledat ve vztahu k této formě mezinárodní ochrany přípustnou pouze tehdy, pokud by žalobce v řízení o opakované žádosti nebo v navazujícím soudním řízení poukázal na nové skutečnosti, které jsou relevantní pro posouzení aplikace vylučující klauzule. Naopak nové skutečnosti, které se týkají situace v zemi původu a svědčí o hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, nemohou založit přípustnost opakované žádosti ve vztahu k doplňkové ochraně, neboť posouzení splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany brání aplikovaná vylučující klauzule. Ve vztahu k azylu je situace odlišná, neboť žalobce nebyl z této formy mezinárodní ochrany rozhodnutím ze dne 15. 11. 2019 vyloučen, a proto přípustnost opakované žádosti by byla založena, pokud by v ní žalobce uvedl nové skutečnosti relevantní z pohledu § 12 zákona o azylu.
36. Žalobce v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl jako důvod pro její podání své obavy, že by mohl být povolán k výkonu vojenské služby. Žalovaný k této obavě v rozhodnutí ze dne 15. 11. 2019 uvedl, že povolání k výkonu vojenské služby nelze považovat za pronásledování, nýbrž za plnění základní státoobčanské povinnosti. V zemi původu hrozí za nenastoupení k výkonu vojenské služby trest v rozmezí 2 – 5 let, ovšem až v případě, že by byl žadateli doručen povolávací rozkaz. V ukrajinských podmínkách tak je běžné vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu. Do oblasti bojů jsou nasazováni výhradně profesionální vojáci nebo dobrovolníci, ostatní původně mobilizovaní muži byli z oblasti bojů staženi a propuštěni z ozbrojených sil. V zemi původu neprobíhá žádná mobilizace. Jelikož žalobce dosud nebyl odveden, natož povolán k výkonu vojenské služby, není jeho obava z bezprostředního nasazení do reálného boje odůvodněná. Nadto existuje možnost nastoupit náhradní vojenskou službu, která je obvykle vykonávána v nemocnicích těmi, kteří odmítnou nastoupit vojenskou službu z náboženských důvodů.

Splněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu se žalovaný vůbec nezabýval, neboť dospěl k závěru, že je naplněna vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu z důvodu spáchané trestné činnosti na území České republiky.

37. V opakované žádosti žalobce zmínil, že se nechce účastnit konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací, nechce se vystavit nebezpečí. Žalovaný toto tvrzení vyložil v napadeném rozhodnutí tak, že se žalobce obává konfliktu na východě Ukrajiny a z něho plynoucích nebezpečí. Slova o tom, že by se nechtěl tohoto konfliktu účastnit, vyložil žalovaný jako obavu z odvedení do ukrajinské armády a z nasazení do bojových operací na východě země. Podle žalovaného tak jde o zcela totožné důvody žádosti, jimiž se zabýval již v rozhodnutí o první žádosti. Žalovaný uvedl, že konflikt na východě země je stabilizovaný a jeho eskalace bezprostředně nehrozí. Tato skutečnost ostatně není relevantní z pohledu § 12 zákona o azylu. Na situace, kdy žadateli hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, pamatuje zákon o azylu v § 14a možností udělení doplňkové ochrany. Z této možnosti je ovšem žalobce vyloučen z důvodu dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by měla vést k přehodnocení předchozího rozhodnutí o vyloučení z doplňkové ochrany, ani žalovaný takovou skutečnost neshledal (žalobcovo odsouzení není zahlazeno, závažnost a společenská nebezpečnost spáchaného násilného zločinu s dlouhodobými závažnými dopady do života oběti není snížena tím, že uplynuly další 2 roky).
38. Žalobce namítá, že žalovaný vyšel z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť situaci v zemi původu posoudil na podkladě zprávy z poloviny roku 2020, ačkoliv docházelo k zostřování situace na rusko-ukrajinské hranici. K tomu soud uvádí, že žalovaný byl povinen vycházet ze skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, přičemž vydáním se rozumí předání rozhodnutí žalobci [§ 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, užitý na základě § 9 zákona o azylu]. Rozhodný tak byl skutkový stav ke dni 18. 1. 2022. Žalobce považuje za zásadní změnu situace v zemi původu, kterou žalovaný pominul, vyostřování vztahů mezi Ruskou federací a Ukrajinou a zvyšování přítomnosti ruských vojsk na společných hranicích. Byť již od roku 2021 bylo zřejmé, že se zhoršuje mezinárodněpolitická situace a Ruská federace se může připravovat na válku, nejedná se o okolnosti, které by znamenaly změnu situace v zemi původu žalobce, relevantní z pohledu mezinárodní ochrany. V daném případě jsou *nota bene* s ohledem na užití vylučující klauzule ve vztahu k doplňkové ochraně relevantní pouze ty skutečnosti, které mohou odůvodnit udělení azylu. K reálné změně situace v zemi původu žalobce dochází až od 24. 2. 2022, kdy začala ruská vojska útočit na cíle na Ukrajině. Žalovanému jistě nelze vytýkat nedostatek prozíravosti, tedy že nepředvídal, že měsíc po vydání napadeného rozhodnutí dojde k mezinárodnímu ozbrojenému konfliktu, který se bude odehrávat na území země původu žalobce. Řada odborníků zabývajících se mezinárodními vztahy ostatně byla dne 24. 2. 2022 překvapena z vývoje událostí, neboť i přes zostřování situace nepředvídali, že Ruská federace skutečně vojensky zaútočí na Ukrajinu, i mimo oblast dosavadního „zamrzlého“ konfliktu. Žalobce v žalobě popisuje některé události, k nimž došlo koncem roku 2021 a počátkem roku 2022, ovšem nelze mít za to, že by pouze v jejich důsledku skutečně došlo ke změně situace v zemi původu, která by měla být zohledněna při rozhodování o mezinárodní ochraně. Ostatně žalobce nijak nevysvětluje, v čem se jeho postavení změnilo tím, že např. Česká republika, Spojené státy americké a Velká Británie zaslaly Ukrajině munici nebo že Ruská federace shromáždila početná vojska v blízkosti hranic. Reálné životní podmínky na Ukrajině se tím nezměnily. Po žalovaném

nelze požadovat, aby předjímal budoucí vývoj v zemi původu a rozhodoval na základě nejisté prognózy budoucího vývoje.

39. Ke skutečné změně situace v zemi původu došlo dne 24. 2. 2022 a v následujících dnech, tedy až v průběhu řízení o žalobě. Po vpádu vojsk Ruské federace na území Ukrajiny vypukl mezinárodní ozbrojený konflikt, který podstatným způsobem překročil území, jež bylo zasaženo dosavadním „zamrzlým“ konfliktem v Doněcké a Luhanské oblasti. Ruská vojska ostřelují celé území Ukrajiny, včetně západoukrajinských oblastí, kde v minulosti bydlel žalobce. Nadto se do pohybu uvedly miliony obyvatel Ukrajiny, kteří buď prchají do ciziny, nebo hledají bezpečnější útočiště v jiných částech Ukrajiny, v nichž je intenzita ostřelování nižší. Tyto události zásadním způsobem destabilizují všechny oblasti Ukrajiny. Dále byla vyhlášena mobilizace, která se týká mužů ve věku 18 – 60 let. Uvedené skutečnosti jsou všeobecně známé, opakovaně o nich informovaly i české sdělovací prostředky. Soudu jsou známy i z jeho úřední činnosti, neboť tyto události podrobně sleduje za účelem využití těchto poznatků při rozhodování věci, v nichž vystupují občané Ukrajiny. Tyto skutečnosti tak není zapotřebí dokazovat (viz rozsudky NSS ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021 – 31, a ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022 – 31). Z repliky žalobce je zřejmé, že jemu jsou tyto skutečnosti, z nichž soud vycházel, známy. V případě žalovaného lze předpokládat, že jakožto správní orgán rozhodující ve věcech mezinárodní ochrany tyto skutečnosti rovněž aktivně sleduje. Za této situace soud nepřistoupil k provedení důkazů navržených žalobcem, neboť jednak částečně popisují situaci před vypuknutím válečného konfliktu (ty, co byly připojeny k žalobě; jsou tedy již zastaralé), jednak aktuální situace na Ukrajině patří mezi všeobecně známé skutečnosti (notoriety) a současně skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti.
40. Není pochyb, že výše popsané skutečnosti jsou nové a žalobce je bez vlastní viny nemohl uplatnit v řízení před žalovaným a ani v žalobě (poprvé na ně mohl poukázat v replice, což také učinil). Soud k těmto skutečnostem dle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice přihlédl a vycházel z nich při posuzování důvodnosti ostatních žalobcem uplatněných žalobních bodů (ať již v žalobě, nebo v replice). Výše vypořádaná žalobní námitka tak v zásadě postrádá jakýkoliv význam, neboť i kdyby bylo možné žalobci přisvědčit, že žalovaný nevycházel z aktuálního skutkového stavu, byl by tento nedostatek zcela zhojen tím, že soud žalobní body vypořádá podle skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodování soudu.
41. Žalobce žalovanému vytýká, že jím uvedené skutečnosti nebo vyvstálé nové skutečnosti neposoudil z toho hlediska, zda svědčí o existenci hrozby vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že s ohledem na aktuální situaci v zemi původu splňuje podmínky doplňkové ochrany, neboť mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Aplikování vylučující klauzule nebrání tomu, aby byla opakovaná žádost přípustná na podkladě toho, že žalobci hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
42. Odpověď na tyto námitky vyplývají z výše předestřených obecných východisek. Jelikož žalovaný v rozhodnutí o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyloučil žalobce z doplňkové ochrany podle § 15a zákona o azylu, byla přípustnost opakované žádosti ve vztahu ke skutečnostem, které obecně odůvodňují přiznání doplňkové ochrany, vázána na to, aby žalobce předestřel nové skutečnosti svědčící o tom, že vylučující klauzule byla aplikována nesprávně nebo že do budoucna již nejsou podmínky pro její aplikaci splněny. Rozhodnutí, že se na žalobce vztahuje vylučující klauzule z doplňkové ochrany, je zcela nezávislé na tom, zda by mu v zemi původu skutečně hrozila vážná újma. Je potřeba si

uvědomit, že mezinárodní ochrana je specifickým nástrojem k ochraně osob, které splňují stanovené podmínky a jsou této formy ochrany hodny. Účelem vylučujících klauzulí je ochrana institutu mezinárodní ochrany, aby nebyl kompromitován tím, že by formy mezinárodní ochrany byly přiznávány i osobám, které se dopouští těch nejzávažnějších protiprávních jednání. Ze skutečnosti, že žalobce byl vyloučen z doplňkové ochrany, nelze dovozovat, že mu nebude poskytnuta ochrana v jiných typech řízení (typicky v řízení o správním vyhoštění). Žalobce tak může být na území České republiky s ohledem na situaci na Ukrajině trpěn, nebude však požívat výhod spojených s doplňkovou ochranou, které není pro své předchozí jednání hoden.

43. Změna situace v zemi původu, pokud jde o hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, k níž došlo po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, nemá žádný vliv na to, zda ve vztahu k žalobci trvají důvody pro jeho vyloučení z doplňkové ochrany dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. To platí i pro změnu, k níž došlo v průběhu soudního řízení, tj. po vypuknutí války mezi Ruskou federací a Ukrajinou (viz rozsudek č. j. 8 Azs 192/2020 – 48).
44. Žalobce v průběhu řízení o opakované žádosti ani v navazujícím soudním řízení nepředestřel žádné tvrzení, které by se týkalo otázky, zda se má ve vztahu k němu stále uplatňovat vylučující klauzule dle § 15a zákona o azylu. Žalobci nelze přisvědčit, že by žalovaný nijak nerozvedl a neodůvodnil závěr, že žalobce je vyloučen z možnosti udělení doplňkové ochrany. Aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je podrobně odůvodněna v rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019. Zabýval se jí i zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2020, č. j. 52 Az 37/2019 – 26, jímž zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného, a Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 341/2020 – 30, kterým odmítl kasační stížnost žalobce jako nepřijatelnou.
45. Žalovaný se v souladu s výše citovanou judikaturou (rozsudek č. j. 1 Azs 396/2020 – 37) zabýval v nyní přezkoumávaném rozhodnutí tím, zda nedošlo k takovým změnám na straně žalobce, pro které by již nebylo důvodu uplatňovat vůči němu vylučující klauzuli. Jelikož žalobce žádné skutečnosti týkající se své osoby a trestného činu, za který byl odsouzen, neuvedl, přihlédl žalovaný pouze ke zjevným skutečnostem, a tedy že od posledního rozhodnutí žalovaného uplynuly další dva roky a že podle popisu z rejstříku trestů nebylo jeho odsouzení zahlazeno [soud doplňuje, že podle § 105 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku může být žalobcovo odsouzení zahlazeno nejdříve po uplynutí 5 let od vykonání trestu odnětí svobody, tedy v listopadu 2023]. Ve prospěch žalobce tak může být pouze skutečnost, že od vykonání trestu odnětí svobody uplynuly již 3 roky. Žalovaný nicméně přihlédl k tomu, že žalobce spáchal závažný a společensky nebezpečný násilný zločin, který má dlouhodobé závažné dopady na život jeho oběti.
46. Žalovanému tedy nelze vytýkat, že by se danou otázkou, při naprosté pasivitě žalobce, dostatečně nezabýval. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Závěry žalovaného žalobce věcně nenapadá, nezpochybňuje jejich zákonnost.
47. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že jelikož v řízení o opakované žádosti ani v navazujícím soudním řízení nebylo zjištěno, že by se na žalobce již nevztahovala vylučující klauzule dle § 15a zákona o azylu, nemohly založit přípustnost opakované žádosti takové změny v zemi původu, které svědčí o existenci hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu z důvodu mezinárodního ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny. Tento komplex dílčích žalobních bodů je nedůvodný.

48. Žalobce dále v žalobě uvedl, že má odůvodněnou obavu z konfliktu a je přesvědčen, že v zemi svého původu bude vystaven pronásledování. Žalobce neupřesnil, v čem má spočívat toto pronásledování, z jakého důvodu by mohl být pronásledován a kdo má být původcem pronásledování. V replice žalobce tato svá neurčitá tvrzení zopakoval, doplnil, že v důsledku vypuknutí války se jeho odůvodněné obavy z pronásledování umocnily. Důvodem pronásledování má být jeho národnost, což však blíže nevysvětlil (v řízeních před žalovaným žalobce vždy uváděl, že je ukrajinské národnosti, hovoří ukrajinsky a rusky). V kontextu s tímto tvrzením žalobce uvádí, že Ruská federace útočí i na civilní obyvatelstvo, užívá zakázanou municí. Je zřejmé, že ačkoliv žalobce zmiňuje pojem „odůvodněné obavy z pronásledování“, podstatou jeho obav je, že by mohl v zemi původu jako civilista utrpět zranění či přijít o život, tedy být vystaven hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rovněž pronásledování „z důvodu národnosti“ má patrně souviset s vojenskými aktivitami ruské armády, nikoliv s činností ukrajinských státních orgánů. Soud tedy neshledal, že by žalobce v těchto pasážích žaloby a repliky poukazoval na jiné skutečnosti než ve zbývajících částech těchto podání, které zcela zřetelně upíná k hrozbě vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu.
49. V opakované žádosti žalobce jako důvod jejího podání uvedl obavy z výkonu vojenské služby, jak jeho tvrzení interpretoval v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Výkon vojenské služby může být za určitých okolností relevantní z hlediska azylu podle § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek SDEU ze dne 19. 11. 2020 ve věci *EZ*, C-238/19, a rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020 – 45). Žalobce nicméně v žalobě ani v replice, která byla podána již po vypuknutí válečného konfliktu, neuplatnil žádnou námitku, která by souvisela s výkonem vojenské služby. Soud nemohl z úřední povinnosti posuzovat, zda došlo ke změně, pokud jde o obavu z pronásledování v souvislosti s výkonem vojenské služby, neboť by to bylo v rozporu s dispoziční zásadou, na níž je přezkum rozhodnutí (i ve věcech mezinárodní ochrany) založen. Soud nemůže žalobci „vnucovat“, v čemž by měl spatřovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, čeho by se měl v případě návratu do země původu obávat apod. Není totiž vůbec vyloučeno, že ačkoliv žadatel ve své žádosti prezentuje určité obavy, posléze v důsledku zásadní změny v zemi původu svůj postoj přehodnotí a své námitky v soudním řízení zaměří jiným směrem.
50. Skutečnost, že Ukrajinu nelze v současnosti považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž nezamítl žalobcovu žádost dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, nýbrž řízení o ní zastavil z důvodu, že opakovaná žádost je nepřijatelná. Zmínil-li žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že Ukrajina je považována za bezpečnou zemi původu, učinil tak pouze pro doplnění kontextu celé věci. Nejedná se nicméně o závěr, na němž by bylo napadené rozhodnutí postaveno (k důvodům napadeného rozhodnutí viz výše). Ačkoliv tedy nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu, neznamená to bez dalšího, že by žalobcovu opakovanou žádost byla přípustná (tím spíše, že je žalobce vyloučen z doplňkové ochrany).
51. Žalobou napadené rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu, že opakovaná žádost je nepřijatelná, ob stojí v kontextu uplatněných žalobních bodů nejen podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nýbrž i podle skutkového a právního stavu ke dni vyhlášení tohoto rozsudku. Rozhodnutí o zastavení řízení, resp. tento rozsudek, nelze v žádném případě vnímat jako rozhodnutí o tom, že žalobce musí vycestovat z území České republiky a vrátit se do země původu. Žalovaný a posléze soud

posuzovali pouze to, zda by se žalobce v důsledku změn situace v zemi původu mohl kvalifikovat pro některou z forem mezinárodní ochrany. Právní řád (zejména zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) obsahuje další pojistky (mimo režim mezinárodní ochrany), které mají zabránit tomu, aby byl cizinec nucen vycestovat do země původu, kde by bylo porušeno jeho právo na život, osobní svobodu, zákaz mučení, nelidského a ponižujícího zacházení (viz absolutní závazky státu plynoucí z čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které mají přednost před vnitrostátním právem).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

52. Soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a z obsahu spisu nezjistil ani žádnou vadu řízení, k níž by musel přihlédnout i bez námitky. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady, které by přesahovaly náklady běžné úřední činnosti. Soud tedy rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. dubna 2022

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce